Tubli käigu jänele jõudis päälik metsast mäljа ja jammus oma
poolt linna poole edasi. Peitsmendamal päeval jõudis ta
ka oma kodu linna, nuku ta olama ajas. Edasi otsa ei olnud
tal nendagi kindlalt ametist, mais elas nii kuidas aga taht
jaa. Õhtu muud läks ta üksi kauba juurde, et nuale tuu
niidetu osta, jeht jia maani välja ta omanu nüüdse käimud.
Paes-välja mäga ilus-pneili, kes päälinule laksete mitmeid
ülesande näitas. See pneili oli päälinale ja päälika pneilile
mäga meelt mööda, nii et nad kaua ladupaate kaes-jutte
puhuvad ja kui päälik mõete naha takles-masina kaasst
ei mõtnud joodelpäälinu päest mitte naha vasta, mais ütles:
„Sinuom mehele taheb mäljа tulles midagi naha tannis — ma
kingin selle ülesanna." Ehta kõik päälik jõudis pneilit naha vas
mõtma ei mõtnud aga pistis pneili: „Nah, lauss päälik, „kui ja
jugugi naha vasta ei taha mõtta ja mulle need nüüd kingi
jis kingin ma ka selle ühe meiesse kivi sunnasese mäletaja
ehta ta küll kinna määnitud ei ole." Seda öelde mõttis ta
tastust metsa kesi pneili suntud kivi munade kaubi mäljа,
ja andis selle ühe munasese pneilile, mida see tänu kiitsu
vasta mõttis ja kui päälik juest ära läks, läks ka pneili
sama ise juure teise kanna peale tuppa, kus ta sama juhtunu
päälinuga isale näitis, ja ka päälinust kingitud kivi muna
näitas. Isa mõttis munasese pennemisega vasta ja hakkas
teda kuulega silmitsema. Sunnaga läi ta nägu kulgama ja
ütles tütrele: „Vead ka sa kallise, et see kallis-kivi on, ja
nimelt teeament. Seda muna müüb mitme miljoni määnilise
annata. Ja ja ütleja, et sellel päälinal üks teise niment miljoni
kivi muna veel alles ja ta neid ise kinnataks-pidas." Kui tütar
seda oli kinnitanud nii isa kuisis: hakkas isa ane pidama tütreg
kuidas seda määnata nisugust päälinat mõtte saada — jeht
tütar päälinat ütles palavalt armastanat. — Ühel minaljа
kui pneili mäljas jalutamas käis, nägi ta päälinat mesjelle
vasta tulemat ja mansi ultimad nad kaes. Päälik siis
ka ikuisa pneili vasta palema hõimud ja awaldas sinu jalutuje
käigil, nüüd pneilile oma palavat armastust, mida ka
pneili juure võõrunga vasta mõttis ja mansi sunnusinad nad
jis käsi käes pneili isa juure, kes neid juure mõõrunga vast

mõttis, kui kuulis et nisugused jänes juba on. Päne määtas
päälik ka teisi kivi munasid kaupmehele, kes neid küsis ütles
teeamant olemat — ja müüd sai ka päälik alles aru, et kesi pneili
teda sisstri määnatu nisugu on teinud, ehta ta küll seda ei tahtnud.
A müüd alli ühtsat palmad ja mäinzes kaasas kaupmehes,
kuna mana õi ise enam ei tahtnud kauplusega tegemist teha,
waid seda käik, ainult mõtlusele walmis jättis, kes ka mäga
juurest una kalli kivide läbi alli kauplema hakkanud. Asta
pärast jõudis temale ka poeg — ja sellega tulli jälle mõtte laps
ja tema pneili palwe päälinale meele: — aga, kus tema palvatis
on ja elawad: kas ka neil sell ajal naesed on mõtnud kui temal ja
kas ka neil küngil sell aja pajas on jõdinud, kui temal; seda
ei mõõnud ta kuidagi muuda tead a saada, ehta ta ka küll oli
jängi lastnud kuulata. Ta ei olnud neist sellest küsi saadik
enam näinud, mill nad lesist kullaga juhtet pistis. Ühel päeval
mill päälik ise paes oli, tulli üks kehwas nüüdse poldat paadi, mida päälik
kohe una endiseks poldatuks olejaks ära tundis; aga teine küll ei tundnud
oma päälinat. „Nah kuidas käbanad ka käimad — kas ja minda temal
alustas päälik walges nüüdse poldatiga jutte, „mõi ei taheja ja minda omanda
päälinat enam tunda?" Sõdnudes jäi poldat ukse kõrva seisa mõtma
ja tundis ka mõõnaks ära et see tema endine päälik on, mis peale ta
imestawalt, päälinalt küsis: „Kuidas sina jõe weeti nii nisugu pia?
Sina ei mõtnud ju peale mõtte kesi mitte midagi maandesse, ja nüüd
juure nisugu kaupmees, kuna meie, poldatid peale nii palju kulda
ära teime kui keegi kauda aga jõudis, aga praegu olome meil küsi
meeti puru waesed inimesed — jeht see waandus alli kui ära meetud.
Et meie enne pääsapanust jängi ei jätnud, kuni mõnane kulla tüüka
otsast olli läinud! Peale selle mõtlime meie küsi ühe kuuaga
endile naesed ja jõudsid meile ka ühel ajal küngile pnistes pajas, aga
meie olame nii wiletsat ehe kui mõne weel mõõb alla!" Kui päälik
seda kuulis et poldatid ka sell ajal kui temagi naesed on mõtnud, ja
neil küngil ka sell ajal pajas olnud kui temal, — läi ta nägu
kulgama, jeht ta olli unelik et nüüd ehk uneti una hea tegijat
pneilist ära peasta. Ta ütles poldatile: „Mine nüüd koke poole
ja ütle una teiste sellsmeestele, et nad kõik, nõnda ka sina,
wõed pajad minu juure tuuta, jeht ma tahan nad una juure
ametis meesters ühes una pajaga ilusa kasaatoka ja nii kui